

אשרי תמימי דרך

הזהר לבנות

בתורת ה'

ז"ל בס"ד ע"י ידי אנ"ש רמאנשעספענד יע"א

גליון חידו"ת
מכל הלומדים
בספר הקדוש

"ליקוטי מוהר"ן"
לפי סדר התורה הזמנית
חלק ב, תורה א'.

דבר המערכת

השבוע בגליון השביעי שאנו זוכים להו"ל בס"ד כאן המקום להודות ולומר יישר כח לכל הכותבים וכן להמפיצים היקרים, על טרחתם לזכות את הרבים, ובכך זוכים לשאת ולתת באמונה, שהוא דבר גדול מאד, ובפרט שזוכים לחדש חידושי תורה, הוא תיקון ועניין גדול מאד, כמו שכתב רבינו ז"ל כמה פעמים (וכגון בחי"מ סי' תקכ"א, ובשיחות הר"ן סי' רמ"ה).

ובפרט נוהג עניין זה בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן של רבינו ז"ל כמו שכתב בליקו"מ ח"ב סי' ק"ה: שִׁמְעֵתִי מֵאֶחָד, שֶׁהִזְהִיר אוֹתוֹ, שִׁישְׁתַּדֵּל לְעֵינַי בְּתוֹרָתוֹ, וַיִּרְאֶה לְחַדֵּשׁ בְּתוֹרָתוֹ אֵיזָה דְבָר, (בְּאֲשֶׁר הִזְהִיר עַל זֶה לְכַמְּה וְכַמְּה מֵאֲנָשִׁיו).

וְאָמַר לוֹ: אִם תִּזְכֶּה לְכַנֵּן אֶל תַּכְן פְּנִינְתִי בְּתוֹרָתִי - מֵה טוֹב, וְאֶפְלוּ אִם לֹא תוּכַל לְכַנֵּן פְּנִינְתִי, אֶף-עַל-פִּי-כֵן טוֹב מְאֹד כְּשׁוֹזְכִין לְחַדֵּשׁ אֵיזָה דְבָר בְּתוֹרָה, כִּי הוּא תַקְוֵן גְּדוֹל מְאֹד עַל הָעֶבֶר. וְאָמַר שֶׁאֶפְלוּ דְבוֹר אֶחָד לְבַד כְּשׁוֹזְכִין לְחַדֵּשׁ, הוּא גַם-כֵּן טוֹב מְאֹד.

וכגון עכשיו בימי אלול שרוצים למחוק את העבר צריך לקיים "קמתי אני לפתוח לדודי" בפתיחת פתח כחודו של מחט אם בחידו"ת ושאר מצוות ומעש"ט וכך יקויים "דודי חמק עבר" חמ"ק אותיות מח"ק, היינו "מחק עבר" שהוא תיקון על העבר. וכמו שבקש רבינו ז"ל מר' אהרן ז"ל הרב מברסלב "למה לא תקח את ספרי ותענין בו היטב, עד שיעלה על דעתך איזה קשיא, ואחר כך תוסיף ותענין בו, עד שתבין ותדע את התרוץ". (שיחות וסיפורים סי' מ"ג) וראה עוד שם.

וכן ידוע הציווי מהאר"י ז"ל, שראוי לכל אדם להכין חידוש תורה לכבוד שבת קודש. ואם יאמר אדם מה לי ולזה, לכתוב ולפרסם חידושי לרבים.. מילא לעצמי אבל לפרסם לכלל?

ראה מה שכתב מוהר"ת ז"ל בליקו"ה (הל' שאלה א, סעי' ב) "אף על פי שדברי רבנו נאמרים לענין חכם הדור, שלוקח נפשות ישראל ומעלה אותם, וממשיך להם תורה, אף על פי כן, דברי רבנו ז"ל, הם כלליות גדול, והם שייכים בכל אדם.

...פי כל אחד מיישראל, יש לו חלק בתורה, וכל אחד כפי חלקו שיש לו בהתורה, כמו כן הוא צריך להשתדל בכל עת, להמשיך [להם] תורה בכל פעם... יח"ר שנוכה לקבל דין מן דין, להבין ולהשכיל, לשמוע ללמוד וללמד וכו', אכ"ר.

המערכת

ר' מאיר דוד טוקאיר הי"ו תמים תהיה עם ה' אלוקיך (דברים י"ח)

ראה באור החיים על פסוק זה וז"ל: "תמים תהיה עם ה'. פרוש, לפי שצוה עליו בסמוך לבל יעוני וכישף ולכל ישאל באוב וגו', אמר תמים וגו'. פרוש כלום טעם כל הדברים הוא לדעת העתידות ולהתנהג על אשר יורו ולתקן החסרון על כאשר יוכל עשות, אם 'תהיה עם ה' - 'תמים תהיה' לא יחסר לך דבר, ואין מה שמגיד המזל עליך תתקם לרעה" עכ"ל"ק.

ומתקשר באופן נפלא לתורה הזמנית - 'תקעו ממשלה'. שרביה"ק אומר כעין זה על הפסוק "כי אני ה' רופאך" וז"ל רבנו: "זוה בחינת 'כל המחלה אשר שמתני במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רופאך'. והקשו כל המפרשים: אם לא ישים, מה צרך להפואה? אבל לפי הנ"ל מיישב היטב. פרוש: "כל המחלה וכו' לא אשים עליך, הינו שלא יביא אותך לידי מחלה כלל, כי ירפא אותך בעת צמיחת המחלה.

וזה: "כי אני ה' רופאך" - אני ה' ריקא. הינו בעת צמיחת המחלה, שאז אין יודע ממנו, רק אני ה', אז ארפא אותך ע"י בחי' דבר ה', בחינת תפלה, ולא יבא לידי מחלה כלל, כי יתרפא מקדם בעת צמיחתו כנ"ל. וכל זה תלוי בתקון התפילה כנ"ל, ותקון התפילה הוא ע"י שיוצאין משלש עבודות הנ"ל עכ"ל"ק.

וכפי המבואר בליקטי הלכות שהג' עבודות הם הם הנג' מדות רק בדקות יותר, יוצא, שתחילת העבודה - הוא תקון הנג' תאוות. ועי"ז נבנית ירושלים. ועי"ז נברא מלאך המשיע נבואה. ועי"ז השפעת הנבואה - אע"פ שאין לנו מי שיתנבא - עי"ז נגאלת ונפרדת התפלה, ובני אדם יכולין להתפלל במתינות וכו' (עי' אות ח'). ואז נופל הרפואות והדאקטרייא וכו' (עי' באות ט). וזה לשון רבנו: "כי ע"י נבואה זוכין לתפלה, שהיא בחי' דבר ה' כנ"ל".

רק שצריך לתקן גם בדקות יותר שיהיה 'כמו עור מעובד שכבר אין לו ריח', אך בעצם תקון התפלה נעשה ע"י השפעת הנבואה. ולכן איננו צריכים מעוננים וכו', כי אותנו הקב"ה מרפא עוד בעת צמיחת המחלה, כי 'נביא מקרבך מאחיד כמוני יקום' וגו', הינו שיהיה השפעת הנבואה ועי"ז תנאל התפלה, ואז 'בכל מתרפאין וכו'.

יח"ר שנוכה לנאות התפלה, ושיתרפאו במהרה כל חולי עמו ישראל בדבר ה' לבד, רק על ידי לחם ומים, בלי שום צער ויסורים, אמן ואמן.

חדשת? בארת? קישורת? השבת? תירצת? הקשית? הבנת? השגת?
אנא! תעלה הדברים על גבי הכתב, ותהנה לחברך המשתוקקים לחידושך.
אם קטן אתה בעיניך - ראש שבטי ישראל אתה!
את החידושים וכו' שכתבת אנא מסור לר' מאיר דוד טוקאיר הי"ו
או שלח למערכת וב"ב בס"ד הדברים יכנסו באחד הגליונות הבאים

ליקוטי התחזקות מהתורה הזמנית

נשמח לקבל מכל אנ"ש הערות ורעיונות למדור זה

חיזוק למי שרוצים לדחפו ולהפילו ח"ו

וגם זה חיזוק למי שמקנא באחרים רח"ל, ויש לו חלישות הדעת שכזיכול אחרים מלליחים יותר ממנו, הן בגשמיות והן ברוחניות – יחשוב לעצמו הן כולנו בני איש אחד נחנו – וכי ירים איש את ידו ואת רגלו – מצלעדי אשר הכריזו עליו קודם מן השמים, והלא הללחתו היא הללחתו, כי כשמקשר עצמו לשישים ריבוא, ממילא הוא כאיש אחד, וישמח בהללחתו של השני. וידוע מרבינו ז"ל שעצם הרצון שהשני ילליח הוא הללחת הרואה.

ואולי אפשר לרמוז כלשון הפסוק "מדוע אתה ככה דל – בן המלך!" (שמואל ב', י"ג) שישראל נקראים בניים למקום, והיה ראוי להתבונן כשנמצא צעניות וצמוחין דקטנות שהוא בן המלך ועי"ז לזד יוכל ללאת מקטנות לגלות. גם צריך לרחם על אותם הרודפים המחלישים דעתו כי סוף כל סוף הכל יתהפך לטובה.

וזהו דרך רבינו הקדוש לדון לכף זכות את כל העולם, שאמר לאנ"ש "תדעו דרכנו", למד זכות על העולם, ואמר, "תדעו שכל דרכנו הוא, לידע שיש קטנות בעולם, ובכל יכולין לפעול חס ושלום". (חיי מוהר"ן סימן קמ"ה). וכל העניין שלנו למנוח דרכים ועלות איך להתגבר לכל החפץ באמת.

נמצא מכאן חיזוק למי שמרגיש רדוף מחמת התאוות רח"ל שלפעמים האדם מתקנא בעצמו רח"ל, ומסתובב עם עצבות וכבידות ומיואש, ונבזה צעיניו, מחמת שנבלה מראות מה שהולך בתוכו ובפרט כשרואה עד היכן לקחו אותו התאוות, וכשעושה השבון הנפש ממאס ביותר בתאוותיו הגשמיות, עד שמר לו מאד, ואינו מואל נחמה. איש כזה צריך לדעת שצביל זה נברא כך כדי שיתגבר וצוודאי טוב יותר שנברא כך מאשר אילו היה מלאך, כפי שאמר ר' עמרם חסידא למלאך "אנא צבירא, ואנת אש", ואף על פי כן "ואנא עדיפנא מנך".

וכפי שמסביר מוהר"ן זיע"א שדווקא אותו הבשר שגרם לנו כל כך תקלות וזרות, בסופו של דבר דווקא הוא זה שמזכה אותנו לחיי העולם הבא. וזה כשזוכים להתגבר ולעשות רצון אבינו שבשמים, דייקא מתוך התאוות והבלבולים, החושך והייסורים, וכל פגעי ומקרי הזמן שקורים לבשר ודם. שעי"ז יזכה לשלים כוונת הבריאה ולממשלה על המלאכים אכ"ר.

לפעמים יש שמסתובב האדם העלוב בזה העולם, ומתקנאים בו, ורוצים לדחפו ולהפילו ח"ו, ולא סתם בני אדם מקנאים בו, אלא ממש "מלאכים" הם אלו הגורמים לו חלישות הדעת (הן הנראים כך רק כלפי חוץ ומטילים רפש בחינם, או שמתחזי באש לבנה, או להצדיל אפילו אותם שמזוינים כמלאכי השרת שמכוונים לשם שמים, אבל לא דנו לכף זכות באמת).

צריך לדעת שאין להתבלבל מזה כלל, ולא ירגיש ח"ו שום ירידה וחלישות הדעת, כי אפילו אם אינו אוזח מעצמו כלום, צריך לקשר עצמו, לשורש נשמות ישראל, ואז הוא נכלל בהם. ואז אמור יאמר לאותם "המלאכים" הלא אם אתה פוגע בי, ודוחף אותי, אתה פוגע בכל השישים ריבוא נשמות ישראל, כי כשיש חסרון אפילו באחד (עי' שיחות הר"ן סי' ז"א) יש חסרון בתורה. ומילא ככה כלל ישראל יוכל להחזיק בממשלתו על המלאכים, כי סוף כל סוף שם ישראל נקרא עלי, ואני אחד מהשישים ריבוא.

ואחר שלא יפחד מהם בזכרו את התקשרותו עם נשמות ישראל, לא יוכלו להזיקו ואולי אף יתהפכו לאוהביו.

כי זה כלל גדול שנגד כל אחד שצא להחלישו ח"ו צריך לענות לו כדאיתא (בחי' מוהר"ן, סי' ז"א) "לך-לך, הייתי סובר שפנתחמו אותי ותדברו על לבי, עכשיו אתם עושים לי יסורים, לכו לכם". השי"ת ילילנו מקנאת איש מרעהו, ויה"ר שנוכה "שלא העלה קנאת אדם עלי ולא קנאתי על אחרים".

ועד היכן הדברים מגיעים שיש לפעמים שאנשים יותר מסוכנים ממלאכים, כידוע שלעמוד נגד בעלי בחירה הכי קשה, כי הצעל דבר קשמתלצש צבני אדם, קשה מאד מאד לעמוד כנגדם, מחמת שצני אדם כלולים מכל המדרגות, ויש להם פח למנוע יותר מהיצר הרע. ועל זה נאמר "לולי ה' שהיה לנו צקום עלינו אדם", צודאי קשקם אדם על אדם, למנעו מדרך החיים, קשה מאד מאד לעמוד כנגדו, לולי ה' יהיה צעזערו. כמו שאמר אדוננו, מורנו ורצנו, זכרוננו לצרקה, שצני אדם הם מונעים גדולים מאד וכו'.

וכן אמר: שהאדם יש לו פח להכשיל את הצרו יותר מהיצר הרע וכו' (שיחות הר"ן סימן פ' – פ"א) ועי"ש "מאחר שיוצאין מפי אנשים הנראין כהגונים, ומלבישין הכל צדרכי אמת, פאלו האמת עממם" והבן.

שיחת חברים בתורה הזמנית

עם הר"ר ישי מוקאיייר ה"ו והר"ר יוסף הירש ה"ה, בית שמש ת"ו

שנוכה להבין.

ר' ישי: לכאורה לא מובן מדוע באות י"ד, רבנו כופל את דבריו, שהשי"ת עשה עמנו חסד גדול שקבע את ראש השנה בראש חודש, ובתחילה אומר שכך אנו יכולים לעשות תשובה, ולאחר מכן אומר שכך אנו יכולים להתחרט. הרי חלק בלתי נפרד מתשובה, הוא 'חרטה על העבר'?

כמו כן לא מובן כל הענין של תשובה וכפרה בראש השנה, כי לכאורה בר"ה מתעסקים יותר בתפילה במלכויות - זכרונות - וכו'? הרי עניין הכפרה נראה שייך יותר ליום כפור "כי ביום הזה יכפר"!

ר' יוסף: על השאלה הראשונה אין לי תשובה, באמת צריכים לחתור ולמצוא תשובה לכך. אך לגבי השאלה השניה אולי אפשר לתרץ, שהרי בראש השנה מקריבים 'שעיר של ראש חודש', שזהו שעיר הטאת לכפר. וכיון שראש השנה הוא יום הדין, ואז מקריבים שעיר הטאת, על ידי הנחת רוח שעולה מהקרבת הזה הקב"ה דן אותנו לכף זכות, ואפשר להתחרט ולבקש מחילה, מכיון שבכיוול יש חרטה.

ר' ישי: ייש"כ! דבריך מאירים ממש! ולגבי השאלה הראשונה ה' יעזרנו

ר' יוסף: אכן כך. יה"ר שנוכה לכך. ר' ישי: אמן ואמן.

פנינים והוספות

ר' מאיר דוד טוקאיייר ה"ו *

בענין איך יודעים מי הוא מפורסם של שקר ויש לראות בקשרי התורה מניה וביה, דוקא בענין זה, במה שמגלה רבנו כיצד לראות מי מפורסם של אמת ומי לא, מדבר בלשון יחיד.

שאחר שזוכה לתקן הג' תאוות, ולצאת מהג' עבודות, ואז כשזוכה לדבר ה', שהוא הוא המלוה הגדול שמלוה לכל הכוחות-אז עזותם נופל לפניו, כי אין אדם מעיז וכו'.

וכפי שמבאר מוהרנ"ת בהל גביית חוב מהלקוחות (ה'ה-ה'רשאה ה), שהעיקר נעשה ע"י הצדיק שהוא הבע"ת שכבר זיכר עצמו כל כך וזכה למדרגתו בבחי' דבר ה'. וע"י שדן אותנו לכף זכות אנו יכולין ג"כ לעבוד עבודתנו ולאחוז בכסא הכבוד וכו'.

יוצא לנו למעשה:

שכדי להתחיל בכלל בעבודת ה' אנו צריכים לאחוז בכסא הכבוד - וזה ע"י שמתקשרים עם שרשי נשמות ישראל.

ובשביל זה צריך להכיר את המפורסמים. ואם טרם זכינו לדבר ה', כיצד נידע להבחין ביניהם? וזה לנו האות: אם אותו המפורסם מעיז פניו, ואינו מחזיר כל כוחו למלוה הגדול-הרי שמלכותו היא על ידי עזות ויש להזהר מלהתקשר עמו.

אך אנו, שאיננו יודעים להבחין, עלינו להתקשר למי שודאי זכה למדרגת דבר ה', ועל ידי זה נזכה גם כן לכל המדרגות והקדושות. יה"ר שנוכה להנצל מכל העיזים למיניהם, ולהתאחז בכסא הכבוד אמן ואמן.

פ' שופטים תשפ"ד

גליון ז' • 3

ר' יוסף: אמן. ואם כבר מדברים על להבין, יש לי שאלה אחרת. רבנו מבאר את כל ענין המפורסמים של שקר. ואינני מבין: מה איכפת לי למעשה מי הם? מה הנפק"מ בשבילי, הרי יש לי את רבנו וזהו!

ר' ישי: בפשטות רבנו מגלה כיצד להבחין ביניהם, כדי שנדע מי לא מפורסם של שקר, ולהתקשר אליו. גם תראה ב'ביאור הליקומים' יש לו ע"ז כמה 'ענפים'.

ר' יוסף: האמת שאפשר לכאר ע"פ מש"כ רבנו בתורה כ"ב ח"א, שהמפורסמים של שקר משעבדים אנשים תחות שעבודיהו, ואולי אנו צריכים לדעת מי הם בשביל לעזור לאותם אנשים, לצאת משעבוד זה.

ר' ישי: על כל פנים באמת לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה, העיקר שע"י למוד התורה הנפלאה הזאת, נזכה ללכת עמה ממש במשך היום, ושכל הילוכנו ועבודתנו תהיה על פיה.

וכן בהמשך שם: "ואז זנתת הכסף בכל אשר תאווה נפשך רוצה לומר אחר שתתנהג עצמך בכסף בקדושה כנ"ל, אז גם אם תתן הכסף בכל תאוות נפשך, בבקר וכו', ובכל אשר תשאלך נפשך, ר"ל שלא יהיו אז התאוות אצלך, תאוה ממש, מתמדת ועיקר, רק בעין שאלה יהיה אצלך, כדבר הנשאל לאדם, שהוא מחזיר את השאלה, ואינו שלו, כן לא יהיו התאוות אצלו רק בשאלה, ותלך ממנו התאוה מיד וק"ל ע"ב.

והוא ג"כ ממש כדברי רבנו בתורה "רק מעט המכרח למצוות הבורא ית"ש".

בספר הקדוש 'מנחת יהודה' מהרה"ק חכם יהודה פתיה זיע"א, בספר יחזקאל בחלק 'רוחות מספרות', כותב שם ענין הש"ץ ימ"ש, שנפילתו היתה מחמת שהורתו היתה שלא בקדושה, ונתגלגל כמנה פעמים, וכבר השלים חלק הנפש שבו, וגם חלק הרוח, ובשהגיע לחלק הנשמה הצליח הס"מ להפילו מסיבה הנ"ל.

והוא כעין מה שמגלה רבנו כאן בתורה שהתאוות הם לפי היניקה, וכן כמו שכתב ר' א. אירגאס ונגליון ו' באות ג' בדבריו שם, שהרוח הוא דרגת המלאכים (בבחי' 'עושה מלאכי רוחות') והנשמה היא ממעל להם. ואפשר לומר שלכן נפל דיקא כשהגיע להשלים חלק הנשמה, והצליחו להפילו מטעם הנ"ל.

עוד כותב שם (במקו"א) שלעתידי לבוא אחר שישחטו הס"מ, יהיה לו תקון, כמשל הבהמה שכששוחטין אותה נתקנת, כך הוא יהיה לו תקון וצידוף שמו יהיה לצידוף קדוש, ובנ"א יקראו לילדיהם כשמו! וזהו ממש בחינת ממשלה על המלאכים, וזה יהיה התכלית והסוף של ישראל. בב"א.

בספר הקדוש 'נועם אלימלך' על פרשת ראה על פסוק "עשר תעשר" וז"ל: "ומלמד אותנו הכתוב דרכי ה' שנלך בעבודתו יתברך. הינו 'ואכלת לפני ה' רוצה לומר שתתנהג באכילתך שיהיה הכל לפני ה' הינו בקדושה וכו'... 'למען תלמד ליראה וכו' ר"ל על ידי זה תרגיל את עצמך שתבא לך יראה שלימה מהבורא יתעלה".

והוא ממש כדברי רבנו, שע"י תקון הג' תאוות-וא' מהם תאות אכילה-זוכים ליראה שלימה. והוא ג"כ סמך למש"כ ר' א. אירגאס ונגליון ו' שיש יראה הנוולדת עם האדם, וצריך לזכות ע"י תקון התאוות ליראה שלימה-שגם אותה מקבלים מהבורא ית"ש.

והוא ממש כדברי רבנו, שאמת שאפשר לכאר ע"פ מש"כ רבנו בתורה כ"ב ח"א, שהמפורסמים של שקר משעבדים אנשים תחות שעבודיהו, ואולי אנו צריכים לדעת מי הם בשביל לעזור לאותם אנשים, לצאת משעבוד זה.

על כל פנים באמת לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה, העיקר שע"י למוד התורה הנפלאה הזאת, נזכה ללכת עמה ממש במשך היום, ושכל הילוכנו ועבודתנו תהיה על פיה.

וכן בהמשך שם: "ואז זנתת הכסף בכל אשר תאווה נפשך רוצה לומר אחר שתתנהג עצמך בכסף בקדושה כנ"ל, אז גם אם תתן הכסף בכל תאוות נפשך, בבקר וכו', ובכל אשר תשאלך נפשך, ר"ל שלא יהיו אז התאוות אצלך, תאוה ממש, מתמדת ועיקר, רק בעין שאלה יהיה אצלך, כדבר הנשאל לאדם, שהוא מחזיר את השאלה, ואינו שלו, כן לא יהיו התאוות אצלו רק בשאלה, ותלך ממנו התאוה מיד וק"ל ע"ב.

והוא ג"כ ממש כדברי רבנו בתורה "רק מעט המכרח למצוות הבורא ית"ש".

בספר הקדוש 'מנחת יהודה' מהרה"ק חכם יהודה פתיה זיע"א, בספר יחזקאל בחלק 'רוחות מספרות', כותב שם ענין הש"ץ ימ"ש, שנפילתו היתה מחמת שהורתו היתה שלא בקדושה, ונתגלגל כמנה פעמים, וכבר השלים חלק הנפש שבו, וגם חלק הרוח, ובשהגיע לחלק הנשמה הצליח הס"מ להפילו מסיבה הנ"ל.

והוא כעין מה שמגלה רבנו כאן בתורה שהתאוות הם לפי היניקה, וכן כמו שכתב ר' א. אירגאס ונגליון ו' באות ג' בדבריו שם, שהרוח הוא דרגת המלאכים (בבחי' 'עושה מלאכי רוחות') והנשמה היא ממעל להם. ואפשר לומר שלכן נפל דיקא כשהגיע להשלים חלק הנשמה, והצליחו להפילו מטעם הנ"ל.

עוד כותב שם (במקו"א) שלעתידי לבוא אחר שישחטו הס"מ, יהיה לו תקון, כמשל הבהמה שכששוחטין אותה נתקנת, כך הוא יהיה לו תקון וצידוף שמו יהיה לצידוף קדוש, ובנ"א יקראו לילדיהם כשמו! וזהו ממש בחינת ממשלה על המלאכים, וזה יהיה התכלית והסוף של ישראל. בב"א.

בספר הקדוש 'נועם אלימלך' על פרשת ראה על פסוק "עשר תעשר" וז"ל: "ומלמד אותנו הכתוב דרכי ה' שנלך בעבודתו יתברך. הינו 'ואכלת לפני ה' רוצה לומר שתתנהג באכילתך שיהיה הכל לפני ה' הינו בקדושה וכו'... 'למען תלמד ליראה וכו' ר"ל על ידי זה תרגיל את עצמך שתבא לך יראה שלימה מהבורא יתעלה".

והוא ממש כדברי רבנו, שע"י תקון הג' תאוות-וא' מהם תאות אכילה-זוכים ליראה שלימה. והוא ג"כ סמך למש"כ ר' א. אירגאס ונגליון ו' שיש יראה הנוולדת עם האדם, וצריך לזכות ע"י תקון התאוות ליראה שלימה-שגם אותה מקבלים מהבורא ית"ש.

והוא ממש כדברי רבנו, שאמת שאפשר לכאר ע"פ מש"כ רבנו בתורה כ"ב ח"א, שהמפורסמים של שקר משעבדים אנשים תחות שעבודיהו, ואולי אנו צריכים לדעת מי הם בשביל לעזור לאותם אנשים, לצאת משעבוד זה.

ב"ה גם השבוע קיבלנו תוספת ברכה תגובות והערות מקוראים חשובים:

ר' יעקב מנחם הורוויץ הי"ו
בענין מש"כ הר"ר יוסף לינדענער הי"ו בגליון העבר, שיש לדייק בלשון רבנו שיש כמה מפורסמים שהם בשקף ומזה משמע שלא כולם וכו', ואדרבא רבנו מלמדנו כיצד להבחין ביניהם, ומשמע שיש צורך להתקרב אליהם וכו', עיין במש"כ שם.

הנה יש להבין מהו כל ענין המלכותא בלא תאגא שרבנו מביא כראיה לכך שיש מפורסמים של שקר את מאמר רז"ל בסנהדרין קה. 'עזות מלכותא בלא תאגא'. ולפי הכלל, שרבנו סמך על המעיין, בכל מקום שמביא מקורות לדבריו, יש לעיין בגמ' שם, ולהבין הענין.

וז"ל הגמ': 'וישבו שרי מואב עם בלעם. ושרי מדין להיכן אזול? ביון דאמר להו לינו פה הלילה והשבותי אתכם דבר אמרו: כלום יש אב ששונא את בנו?! אמר רב נחמן: הוצפא אפילו כלפי שמיא מהני. כתיב "לא תלך עמהם", ולבסוף כתיב "קום לך אתם". אמר רב ששת הוצפא מלכותא בלא תאגא היא דכתיב: "ואנכי היום הך ומשווח מלך והאנשים האלה בני צרויה קשים ממני וגו'". ע"כ לשון הגמ'. וראיית רב ששת היא מהפסוק הנ"ל, בשמואל-ב' (פ"ג פסוק ל"ט), שם מדובר מהמעשה של הריגת אבנר בן נר ע"י יואב בן צרויה שלא על דעת דוד המלך, ובפסוק הנ"ל, מתאונן דוד המלך שעדיין אין כוחו חזק, ואינו יכול להענישם, ומבקש מהשי"ת שיענישם.

הואים מהגמ' כאן שני דברים. א) הענין של המש"ש-דוגמת בלעם הרשע - מעיזים פניהם כלפי שמיא - היינו בפני בע"ה. [והנה בלעם היה מקבל נבואה ממש, ובכל זאת העיז פניו].

ב) שהענין של מלכותא בלא תגא, הוא בענין המעשה של יואב, שהעיז לעשות שלא על דעת דוד, אע"פ שכל כוחו היה ממנו - כי הוא היה מלכו.

המשך בעמוד 3

הד"ת וההדפסה במאנשעסטער יע"א להצלחת פנחס יהושע בן תהילה בכל העניינים ברו"ג לע"נ יוסף דוד בן אלישבע ז"ל ומשה מרדכי בן אלישבע ז"ל ולהצלחת כל המסייעים והקוראים. ולישועת כל אחינו בית ישראל ולביטול כל הגזירות מעם ישראל, ולהחיש ביאת משיח צדקינו בב"א

תשובה למה שנשאל בגליון ו',

למצוא קשר בין 'תאוות אכילה' ל'ביזוי אנשים'.

[קיבלתי המ"מ מהרה"ח ר' משה נחמן קרייגר הי"ו]

עיי' בליקו"ה בהשמטות להל' חול המועד (בסוף כרך ג') שמתרץ ענין זה, וז"ל: "ובאמת הכל אחד. כי אלו הג' עבודות הנ"ל הם ההיפך מתיקון ג' תאוות הנ"ל. כי פגם ע"ז הוא ההיפך מתיקון תאות ממון. כי פגם תאות ממון ופגם ע"ז, הם תלויים זה בזה, כמבואר בהתורה ציוית צדק. (סימן כ"ג ליקוטי א') ותאות אכילה ופגם ביזוי אנשים הם גם כן תלויים זה בזה.

כי מבואר בהתורה 'ויבן ה' אלוקים את הצלע' (בסימן ס"ז) שפגם תאות אכילה הוא פגם הכבוד ע"ש. ופגם הכבוד זה בחינת פגם ביזוי אנשים, וכמו שאמרו חז"ל "איזהו מכובד המכבד את הבריות". נמצא שכל אחד, כפי החלק שיש לו בכבוד דקדושה, והוא איש מכובד באמת, כמו כן הוא מכבד את הבריות, ואינו מבזה אותם.

כי זה עיקר הסימן שזכה לכבוד דקדושה, כשהוא מכבד את הבריות כנ"ל. ולהיפך, כשמבזה אנשים, כפי הביזוי שמבזה אותם, כן פגם בכבוד דקדושה כנ"ל. ופגם כבוד דקדושה הוא פגם תאות אכילה כנ"ל. נמצא, שפגם תאות אכילה ופגם ביזוי אנשים, תלויים זה בזה.

וע"ע שם שמבאר ע"פ זה מדוע בסוכות ופסח יש חול המועד ובשבועות לא וכו'. ובסוף שם ז"ל: "וע"כ בשמיני עצרת שאו נגמר התיקון לבטל העבודה של ביזוי אנשים כנ"ל, על כן אז הכל עולין אל התורה, כי אין כבוד אלא תורה'. ובה שקורין הכל לתורה, בזה מראין שעתה נתתן הפגם של ביזוי אנשים.

כי אין אנו מבזין שום אדם, רק אנו חולקין כבוד לכל אחד ואחד מישראל. וקוראין הכל אל התורה ששם עיקר הכבוד, כי 'אין כבוד אלא תורה'. כי באמת הוא כן שכל אחד ואחד מישראל, אפי' הפחות שבפחותים, יש לו חלק בתורה ואסור לבזותו. וצריכין לקרב הכל אל התורה והעבודה, ששם עיקר הכבוד כנ"ל. ע"כ לשון מוהרנ"ת ז"ל.

[ייש"כ להבה"ח שלמה הלוי שנעק הי"ו שרשם התשובה]

שאלות להבנה ולמעשה בתורה הזמנית

רבנו מבאר שהבעל תפילה הוא המלצה הגדול וכו' ועל כן הוא יכול להכיר מי מפורסם של שקר וכו'. ותשאלת השאלה: אם כן, כיצד אנו, יחמי ריתמי, נדע ונכיר בין המפורסמים? כמו"כ, מצד אחד משמע שכל אחד ואחד צריך ויכול לזכות לזה, ואילו כאן נראה שרק אחד, שהוא הבעל תפילה, זוכה לזה?

תשובת הרה"ח ר' יצחק זאב האכהויער הי"ו

עיי' בליקו"ה הל' ג' מהלקוחות (הל' ה' אות י"ח-י"ט), שמבאר שם, שעקר קטרוג המלאכים הוא על זה שמישה מסר התורה לדורות הבאים, וקטרוגו ואמרו, שאלו עתידים לחטא וכו'. וכן כל אחד ואחד מישראל מחויב למסור התורה מדור לדור, ועל זה בעיקר הבעל דבר מתגרה באדם.

והכח להתגבר עליו הוא רק בכח הצדיק בחי' משה שכבר ביטל עצמו לגמרי וזכה להכלל בבחינת מקומו של עולם, והוא דן את כל אחד לכף זכות, ועיי' יש לו כח לעמוד על עמדו, וגם אם נפלנו-לקום ולהמשיך המלחמה. עיי'שם היטב היטב ותראה פלאות.

ושם אומר מוהרנ"ת למסקנא וז"ל: "ע"כ עקר התיקון ע"י הצדיק שהוא עניו כמשה שעיי' יכול לעלות ולכלול בכחי' מקומו של עולם, שעל ידי זה הוא מוכה את כל אחד ואחד ומצילו מקטרוג המלאכים עד שמוכרו שגם הוא יאחו בכסא הכבוד וכו' כנ"ל". וע"ע באות כ' כ"א וכ"ב שממשיך לבאר, שכל הענינים הם בכלליות ובפרטיות, וע"כ כל א"א צריך לעסוק בכל תקוני התורה הנ"ל, הינו ענין ה' תאוות וכו' וכו', ובכללות זה נעשה ע"י הצדיק. אך גם בפרטות מחויב כל אחד להתקרב ולהתקשר להצדיק. וזה בלא זה אי אפשר.

עכ"פ לענינו, כדי להכיר בין המפורסמים צריכים להתקשר להצדיק העניו בבחי' משה, ובכחו גם אנו נזכה לבחי' דבר ה', וממשלה בו על המלאכים, שזה הרי התכלית והסוף של כא"א מישראל. יה"ר שנוכה לכל הנ"ל.